

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év április hó 16. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2011. év november hó 30. napján kelt 26.B.668/2011/25. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott terhére rótt életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének megnevezése helyesen testi sértés büntettének kísérlete (Btk.170.§ (1) és (5) bekezdés I. fordulata).

A vádlottat az ellene rongálás vétsége (Btk.324.§ (1) és (2) bekezdés a./ pont) miatt emelt vád alól felmenti egyúttal a rongálással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés miatti eljárást megszünteti.

A halmazati büntetésre utalást mellőzi, a vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetés tartamát 3 (három) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

A vádlott állandó lakóhelye megszűnt.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 16.920,- (Tizenhatezer-kilencszázhusz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek van helye a Kúriához.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Bíróság 2011. november hó 30. napján kelt 26.B.668/2011/25. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletében (Btk.170.§ (1) és (5) bekezdés I. fordulata, Btk.16.§ (1) bekezdés) és rongálás vétségében (Btk.324.§ (1), (2) bekezdés a./ pont), ezért őt mint

többszörös visszaesőt, halmazati büntetésül 4 év 8 hónap fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a bűnjelekről, és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész a tárgyaláson tudomásul vette, míg a vádlott és védője enyhítésért jelentett be - indokolás nélkül - fellebbezést. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.155/2012/1. számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. Megalapozott tényállást állapított meg, amely mentes a Be.351.§-ában írt hiányosságoktól. A bíróság tényállást megállapító tevékenységét egyébként a védelem részéről sem érte támadás. Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a terhére rótt bűncselekményeket is. Az ügyészi vélekedés szerint a büntetés nemének és mértékének meghatározásakor kellően figyelemmel volt a bűnösség fokára és a bűncselekmények tárgyi súlyára. A bűnösségi körülményeket döntően helyesen határozta meg, azonban nem tekinthető súlyosító körülménynek többszörös visszaesői minőség, mert ahhoz a Büntető Törvénykönyv külön hátrányt fűz, viszont súlyosító körülményként kell figyelembe venni az ügyészi álláspont szerint, hogy a vádlott a feltételes szabadság leteltét követően nem sokkal követte el az újabb bűncselekményt. Az ügyészség a bűnösségi körülmények nagyobb számára is figyelemmel a büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt, annak helyes indokaira figyelemmel.

A védő a nyilvános ülésen az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta. Előadta, hogy a védelem a tárgyaláson a vádirattal egyezően ismerte el a cselekmény elkövetését, így a javára értékelendő a teljes körű beismerő vallomása. A cselekmények jogi minősítését nem sérelmezte, ugyanakkor kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított kellő jelentőséget az enyhítő körülményeknek. További enyhítő körülmény álláspontja szerint a bűncselekmény távoli kísérleti szakban rekedése, a vádlott beismerő vallomása, a megbánó magatartása és az, hogy 1 kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. A védői vélekedés szerint tovább enyhít, hogy a sértett megbocsátott a vádlottnak és az időmúlás is jelentős.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által elmondottakhoz és hozzátette, hogy korábban teljes körű beismerő vallomást tett, a bűncselekmény elkövetését megbánta.

Az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezések alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán a Be.348.§ (1) bekezdése alapján bírálta felül a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági

eljárást. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. Törvényesen járt el akkor, amikor a vádtól eltérő minősítés lehetőségének pervezető végzéssel történő megállapítását követően az ügyészt, a vádlottat és a védőt kioktatta a tárgyalás elhalasztásának törvényi lehetőségére (Be.321.§ (4) bekezdés, 22-I. tjk.).

A Fővárosi Bíróság ügyfelderítési kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. A beszerzett bizonyítékokat logikusan értékelte, mérlegelte. Helyes indokok alapján vetette el a vádlott nyomozás során tett ellentmondó nyilatkozatait és törvényesen alapította az ítéleti tényállást a tárgyalási szakban a váddal egyezően beismerő vádlotti nyilatkozatokra, a sértett tanú vallomásaira, továbbá dr. Dombai Gyula igazságügyi orvosszakértő nyomozás során előterjesztett és tárgyaláson pontosított szakértői véleményére (nyom.ir. 167-177. oldalig, 25. tjk. 5. oldal). A bizonyítékokkal összhangban pontosította a vádirati tényállásban írt szűrt sérülést - a szakértő tárgyaláson előadott szóbeli véleménye, a sértett tanú vallomása, az ambuláns lap adatai, továbbá 1. sz. tanú vallomása alapján - metszett sérülésre.

A felülbírálat során a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, az az alábbi pontosításokkal irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja szerint az iratok tartalma alapján az alábbiakkal kiegészíti, illetve helyesbíti.

- A Pesti Központi Kerületi Bíróság mint a fiatalkorúak bírósága 17.Fk.30.689/1997/67. számú ítéletével kiszabott 2 év börtönbüntetését a vádlott 2001. augusztus hó 29. napjával töltötte ki.
- Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában írt bűncselekmény elkövetésekor a vádlottal szemben büntetőeljárás volt folyamatban kisebb értékre, dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás büntette miatt. A megalapozott gyanú közlésének időpontja: 2006. július 9. (Budapesti X-XVII. Kerületi Ügyészség B.X.1203/2006/8-I. sz., 2006. augusztus hó 15. napján kelt vádirata.)

A fenti kiegészítésekkel és helyesbitéssel az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása teljes körűen megalapozottá vált, amelyet egyébiránt a védelmi fellebbezések sem támadtak.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A Fővárosi Bíróság helyes jogi indokok alapján törvényesen minősítette a vádlott cselekményeit, csupán a teszi épség elleni bűncselekmény jogszabályi megnevezése szorult pontosításra a Be.258.§ (2) bekezdés d./ pontja alapján.

Az elsőfokú bíróság okszerűen érvelt amellett, hogy a metszett sérülést okozó kaszáló mozdulatra is figyelemmel, a vádlott szándéka nem terjedt ki a sértett életének a kioltására, ugyanakkor a tudata eshetőleges szándék formájában átfogta az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetőségét.

A 2011. év november hó 30. napján ügydöntő határozatot hozó Fővárosi Bíróság a Btk. 2.§-ának helyes alkalmazásával járt el akkor is, amikor a vádlott bűnösségét a Btk.324.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás vétségében is megállapította. A megalapozottan rögzített ítéleti tényállás szerint a vádlott cselekménye 32.000 forint rongálási kárt okozott.

A Btk.138/A.§ a) pontjának 2012. év április hó 15-i hatállyal történő módosítása azonban a másodfokú bíróság számára azt a helyzetet eredményezte, hogy a Btk.2.§ 2. mondata alapján e bűncselekmény tekintetében az elbíráláskor hatályos büntető törvényt, míg az egyéb bűncselekmény tekintetében az elkövetéskor hatályos Btk.-t alkalmazta.

Az irányadó bírói gyakorlat szerint főszabályként az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos Btk. rendelkezéseinek vegyes alkalmazása kizárt, azonban a kombinatív jogalkalmazás kifejezetten kötelező, ha a bűnhalmazatban álló valamely cselekmény az elbíráláskor már nem bűncselekmény. A bűncselekménynek nem minősülő cselekményt ez esetben az elbíráláskori törvény szerint kell elbírálni (felmentő rendelkezést hozni), míg a bűnhalmazatban álló egyéb bűncselekményeket az elkövetéskori törvény szerint kell elbírálni (BH.1995.72.).

A másodfokú elbíráláskor hatályos Btk. 138/A.§. a) pontja szerint a Btk.324.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás vétsége esetében a kár kisebb, ha 50.000 forintot meghaladja. Jelen esetben a vádlott által okozott rongálási kár 32.000 forint.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a vádlottat az ellene rongálás vétsége (Btk.324.§ (1) bekezdése és (2) bekezdése a) pont) miatt emelt vád alól a Be.6.§ (3) bekezdés a) pontja alapján - mivel a bűncselekményi kárértéket a rongálási cselekménye nem érte el - bűncselekmény hiányában felmentette.

A Be.337.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a vádlott által rongálással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés miatti eljárást megszüntette, mivel a cselekmény elkövetésétől (2008. február 23.) számított két év elteltével nincs helye szabálysértési felelősségre vonásnak (1999. évi LXIX. törvény 11. § (7) bekezdése, 84. § (1) bekezdés g) pontja és 157.§ (1) bekezdés b) pontja.)

A Fővárosi Bíróság a büntetés kiszabása során felmerülő súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomó részt helyesen sorolta fel és azoknak döntően megfelelő nyomatékot tulajdonított. Ugyanakkor nem minősül súlyosító körülménynek a többszörös visszaesői minőség, mert ahhoz a Btk.97.§ (1) bekezdése külön törvényi hátrányt fűz. Ellenben további súlyosító körülmény, hogy a vádlott a bűncselekményt a vele szemben folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt

követte el. A részfelmentésre tekintettel a másodfokú bíróság a vádlottal szemben nem szabott ki halmazati büntetést, jelentősnek tekinthető a további időmúlás is és igen nagy nyomatékkaal értékelhető enyhítő körülményként a cselekmény távoli kísérleti szakban maradása. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Btk.37.§-ában meghatározott büntetési célok az elsőfokú bíróság által kiszabottnál rövidebb tartalmú fegyházbüntetés meghatározásával is biztosíthatóak a másodfokú bíróság ezért a kiszabott szabadságvesztés tartamát enyhítette.

A Fővárosi Ítéltábla a nyilvános ülésen felvett adatok alapján megállapította, hogy a vádlott állandó lakóhelye megszűnt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének járulékos rendelkezései törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helyenahagya.

A másodfokú bíróság a Btk.99.§ (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselése a Be.381.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

Az ítélet elleni jogorvoslati joga Be.386.§ (1) bekezdés c./ pontján alapul.

Budapest, 2013. év április hó 16. napján

. Lassó Gábor s.k..

Ujvári Ákos s.k..

Révész Tamásné s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelélül:

Weszely-Földvárszki Tünde
tisztviselő